

# Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΧΟΖΕΒΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Τρίτην, 28<sup>ην</sup> Ἰουλίου/ 10<sup>ην</sup> Αὐγούστου 2021, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τοῦ ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Νέου Χοζεβίτου, τοῦ ἐκ Ρουμανίας, τοῦ ἀσκήσαντος εἰς τήν ἐν τῷ χειμάρρῳ Χορράθ Ἱερὰν Μονήν Χοζεβᾶ, μεσοῦντος τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ἀγιοκαταταχθέντος ὑπό τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τό ἔτος 2015. Τό τίμιον λείψανον αὐτοῦ φυλάσσεται ἄφθορον ἐν τῇ ὡς ἄνω Μονῇ τῆς μετανοίας αὐτοῦ.

Πρός τιμὴν τοῦ νεοφανέντος τούτου ὁσίου ἐτελέσθη ὁλονύκτιος ἀγρυπνία, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τῶν Ἱερομονάχων π. Χρυσογόνου, π. Μαρκέλλου, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Πατρικίου, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεὼν μετὰ τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς.

Τόν Μακαριώτατον ὑπεδέχθη ὁ ἀνακαινίζων τήν Μονήν καὶ ἀναδιοργανώσας αὐτήν καθηγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Κωνσταντῖνος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

*Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα μετὰ τῆς Τιμίας Ὑμῶν Συνοδείας,*

*Ἑορτάζομεν καὶ πάλιν τήν μνήμην τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Νέου Χοζεβίτου, οὗ τό ἄφθορον Σκῆνος ἀποθησαύρισται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Χοζεβᾶ. Ἡ καρδιά ἡμῶν γέμει χαρᾶς καὶ λύπης ταυτοχρόνως!*

*Χαρᾶς, διότι πανηγυρίζομεν εὐλαβῶς τήν νίκην ἐπὶ τῶν παθῶν καὶ τοῦ «κόσμου» ἐνός ἐκ τῶν ἡμετέρων! Ἐνός ἀνθρώπου ὁμοιοπαθοῦς ὡς καὶ ἡμεῖς, ἐνός Ἱερομονάχου Χοζεβίτου, ὁ ὁποῖος ἦρθη, θείᾳ Ἐπιπνοίᾳ, εἰς ὕψος Ἀγιότητος: τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Νέου Χοζεβίτου, ἐκ Ρουμανίας ὁρμωμένου.*

*Λύπης, διότι διερχόμεθα περίοδον δοκιμασιῶν μεγάλων καὶ δυσβαστάκτων! Ἐν μέσῳ ἀπιστεύτου ἐκλύσεως τῶν ἡθῶν καὶ ἀμετανοήτου βίου παγκοσμίως, ἐπὶ ἔν καὶ ἡμῖς ἔτος, ἡ φοβερά πανδημία τοῦ κορωνοϊοῦ μαστίζει τήν ἀνθρωπότητα καὶ ἐκατόμβαι θυμάτων πίπτουσι καθ' ἐκάστην. Προσφάτως δέ, φλόγες ὑψηλαί καὶ ἀδηφάγοι καταβιβρώσκουσιν οἰκίας καὶ δάση, τούς πνεύμονας τοῦ ὀξυγόνου...*

*Ἐτη δύσκολα, τῷ ὄντι, καὶ ἅπαντες ἀναζητοῦμεν παρηγορίαν.*

*Καὶ ποῦ ἄλλοῦ θά εὕρωμεν καταφυγὴν, εἰ μὴ εἰς τόν θεόν, τήν θεοτόκον καὶ τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας;*

*Εἰς τινὰ ἐπιστολήν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Νέου Χοζεβίτου, ἀναγινώσκομεν τά κάτωθι παραμυθητικά λόγια, τά ὅποια, τήν λύπην διαλύοντα, χαρίζουσιν ἐλπίδα ἰσχυράν καὶ αἰσιοδοξίαν σταθεράν πρὸς πάντας ἡμᾶς: «...Ἐπομένως, δέν εἴμαστε ξένοι καθόλου, ἂν καὶ ζοῦμε ἀπομακρυσμένοι. Ὁ πνευματικός δεσμός μεταξύ μας εἶναι πολὺ στενός, ἔστω καὶ ἂν ἐμεῖς δέν τό ἀντιλαμβανόμαστε. Ἐγὼ δέν εἶμαι οὔτε δάσκαλος, οὔτε Ἡγούμενος καὶ ὁ Κύριος ξέρει ὅτι οὔτε θέλω κάτι τέτοιο. Ἡ κατάστασή σας ὅμως δέν μοῦ εἶναι ἀδιάφορη. Ἡ σεμνότητα τῆς ζωῆς σας εἶναι καὶ*

για μένα τιμή, άφορμή παρηγορίας...

Σκεπτεΐτε ότι ζοϋμε τά πιό δύσκολα χρόνια καί τά πιό έπικίνδυνα για τήν σωτηρία τής ψυχής. Σκεπτεΐτε ότι όλοι μείναμε σάν όρφανοί, άπομακρυσμένοι από τήν πατρίδα μας καί στερημένοι πνευματικής τροφής. Σκεπτεΐτε ότι οί έχθροί τής πίστεώς μας πληθύναν περισσότερο από ποτέ καί ή σωτηρία μας βρίσκεται σέ μεγαλύτερο κίνδυνο. Έάν έχουμε τήν ψυχή πληγωμένη, δέν ύπάρχει κανείς νά μᾶς γιατρέψει, καί έάν πέσουμε, δέν ύπάρχει κανείς νά μᾶς σηκώσει. Τώρα εΐναι ανάγκη για περισσότερη ένωση καί άδελφική στήριξη. Άν καί δέν εΐμαστε όλοι μαζί, τουλάχιστον πνευματικά νά εΐμαστε ένωμένοι καί νά βαστάξουμε τίς άδυναμίες αλλήλων μέ έλεος...

Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετά φόβου στήν Αγία Πίστη καί ἄς δείχνουμε έλεος μετ' εΐρήνης πρός όλους, Χάριτι τοῦ Κυρίου μας, Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.»

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Δεήθητε, ὅπως ὁ Ἀγαθός Κύριος, διά πρεσβειῶν τής Ὑπεραγίας Θεοτόκου τής Χοζοβιwtίσσης καί τοῦ έορτάζοντος Αγίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Νέου Χοζεβίτου, ἄγη ἡμᾶς καί τόν κόσμον ἅπαντα εἰς λιμένα εὐδίου καί ὁδόν μετανοίας καί σωτηρίας. Ἀμήν».

Εἰς τό Κοινωνικόν τής Θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν Θεῖον λόγον διά τής κάτωθι ὁμιλίας Αὐτοῦ:

Ἐξανέτειλεν ἐν σκότει φῶς τοῖς εὐθέσιν ἐλεήμων καί οἰκτίρμων καί δίκαιος» (Ψαλμ. 111,4), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἄδελφοί,

Φῶς Κυρίου ἐξανέτειλεν σήμερον, ἡ σεπτή μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Νέου Χοζεβίτου ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ θανάτου τοῦ προκαλουμένου, τόσον ἐκ τής ἀνυποχωρήτου λοιμικῆς νόσου τοῦ κορωνοϊοῦ, ὅσον καί ἐκ τῶν ἐπιβαινομένων σεισμῶν, καταποντισμῶν, πυρῶν καί λοιπῶν σημείων τής Θείας ὀργῆς.

Διό καί ἡμεῖς συνήχθημεν ἐν τῷ ἁγιογραφικῷ τούτῳ τόπῳ τής ἀσκήσεως τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου, ἵνα εὐχαριστιακῶς τιμήσωμεν τόν ὅσιον καί δίκαιον τοῦ Θεοῦ, ἀκούοντες εἰς τό παράγγελμα τοῦ ψαλμωδοῦ λέγοντος: «ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν, ἡ αἵνεσις αὐτοῦ ἐν Ἐκκλησίᾳ ὁσίων», (Ψαλμ. 149), «οὐ τῶν παρανόμων ἀλλά τῶν ὁσίων ἴδιον τόν Θεόν ὑμνεῖν», λέγει ὁ ἐρμηνευτής Θεοδώρητος.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης συγκαταλέγεται μεταξύ τῶν πολλῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀγαγόντος αὐτούς εἰς δόξαν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ αὐτοῦ, ὡς κηρύττει ὁ Θεῖος Παῦλος: «ἔπρεπε γάρ αὐτῷ, [τῷ Θεῷ Πατρί], δι' ὃν τά πάντα καί δι' οὗ τά πάντα, πολλούς υἱούς εἰς δόξαν ἀγαγόντα, τόν ἀρχηγόν τής σωτηρίας αὐτῶν διά παθημάτων τελειῶσαι· ὃ τε γάρ ἁγιάζων καί οἱ ἁγιαζόμενοι ἐξ ἐνός πάντες· δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἄδελφούς αὐτούς καλεῖν...», (Ἐβρ. 2, 10-11).

Ἑρμηνεύων τούς λόγους τούτους τοῦ Θεοῦ Παύλου, ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος λέγει: «Ἄξιον τής φιλανθρωπίας αὐτοῦ πεποίηκεν ὁ Πατήρ, τόν πρωτότοκον πάντων τῶν υἱῶν τῶν μελλόντων ἀπολαῦσαι τής δόξης αὐτοῦ λαμπρότερον πάντων ἀποδείξας διά

παθημάτων, ἵνα δείξη καί τοῖς ἄλλοις, ὅπως δεῖ ἀθλεῖν».

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης, ὡς ἀναφέρει ὁ βιογράφος αὐτοῦ, ἀπό νεαρᾶς ἡλικίας ὑπέστη πολλές δοκιμασίας καί ποικίλους πειρασμούς κατὰ τήν διάρκειαν τῆς μοναστικῆς αὐτοῦ ζωῆς ἐν τῇ περιχώρῳ τοῦ Ἰορδάνου καί δὴ ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ Χοζεβᾶ, ἐνθα ἀνεδείχθη μάρτυς πιστός τῶν παθημάτων καί τῆς ἀθλήσεως τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, «οὐ μόνον οἱ διὰ τήν εἰς Χριστόν πίστιν δεξάμενοι τόν θάνατον, μάρτυρές εἰσιν, ἀλλά καί διὰ τήν τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ τήρησιν ἀποθνήσκοντες», λέγει ὁ ὁσιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος. Ὁ δέ θεσπέσιος Παῦλος λέγει: «τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμός ἢ λιμός ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;», (Ρωμ. 8, 35). Σχολιάζων τούς κηρυγματικούς τούτους λόγους, ὁ Ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «Ὅταν ὁ Παῦλος εἰπῇ θλίψιν, καί δεσμωτήρια λέγει καί δεσμά καί συκοφαντίας καί ἐξορίας καί τάς ἄλλας ταλαιπωρίας ἀπάσας... καί πάντα ἀπλῶς τά ἐν ἀνθρώποις δεινά διὰ μιᾶς ἡμῖν ἐμφαίνων λέξεως».

Αὐτά ἀκριβῶς, «πάντα τά ἐν ἀνθρώποις δεινά» ὑπέστη ὁ τῆς ὑπακοῆς καί ὑπομονῆς Ἱερομόναχος Ἰωάννης πρὸς χάριν τῆς ἀγάπης τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Φρουρούμενος ὁ ταπεινός τῇ καρδίᾳ Ἰωάννης ὑπὸ τῆς δυνάμεως τῆς πίστεως αὐτοῦ εἰς τόν θεόν καί ἔχων βεβαίαν τήν ἐγγύησιν ὅτι ἡ ἐλπίς αὐτοῦ δέν θά διαψευσθῇ, ἐγένετο μέτοχος τῆς κληρονομίας τῆς φυλασσομένης εἰς τούς οὐρανούς, ὡς κηρύττει ὁ Πρωτοκορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων Πέτρος: «εὐλογητός ὁ θεός καί Πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τό πολύ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζωσαν δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν, εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καί ἀμίαντον καί ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ὑμᾶς», (Α' Πέτρ. 1, 3-4).

Τήν ἄφθαρτον καί ἀμίαντον καί ἀμάραντον ἐν οὐρανοῖς κληρονομίαν, τήν ἐγγύησιν δηλονότι αὐτῆς, ἔχομεν πρό ὀφθαλμῶν ἡμῶν. Ἡ ἐγγύησις δέ αὕτη δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τό ἄφθαρτον καί εὐωδιάζον σκῆνωμα τοῦ ὁσίου καί θαυματουργοῦ Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ νέου Χοζεβίτου τοῦ ἐκ Ρουμανίας.

Μέ ἄλλα λόγια, τό ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἄφθαρτον καί εὐωδιάζον γενόμενον σῶμα τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἀποτελεῖ ἀδιάψευστον καί ἀντίρρητον μαρτυρίαν τῆς ἀναστάσεως ἐκ νεκρῶν τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί τῆς ζωῆς ἐλπίδος ἡμῶν.

«Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν Ὁσίων αὐτοῦ», (Ψαλμ. 115,16) ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός. Τοῦτο σημαίνει, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι ἐν τῇ σημερινῇ ἐορτῇ μνήμῃ τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου, προσήλθομεν ἡμεῖς πάντες οὐ μόνον ἵνα τιμήσωμεν αὐτόν, ἀλλά μᾶλλον ἵνα συμμετάσχωμεν εἰς τήν ὑπὸ τοῦ Κυρίου γενομένην τιμὴν εἰς αὐτόν, δηλονότι τόν Ὁσίον Αὐτοῦ. Ἐπὶ πλέον δέ προσήλθομεν ἵνα διδαχθῶμεν τά παραγγέλματα τῆς κατὰ Χριστόν ἀληθινῆς ζωῆς ἀπ' αὐτόν τόν ὅσιον Ἰωάννην τόν Νέον Χοζεβίτην καί τήν πλειάδα τῶν προλαμπάντων αὐτῷ ἁγίων Χοζεβιτῶν.

Ὁ ὁσιος Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης ἐντρυφῶν ἀδιαλείπτως εἰς τάς ἱεράς Γραφάς κατὰ τό εἰρημένον «ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου ἀδολεσχήσω καί κατανοήσω τάς ὁδοὺς σου», (Ψαλμ. 118,15), ἀνεδείχθη πιστός μαθητής τοῦ θεηγόρου Παύλου, ἐφαρμόζων πράξει τε καί θεωρίᾳ τά σωτηριώδη κηρυγματικά αὐτοῦ παραγγέλματα: «Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ θεοῦ, παραστῆσαι τά σώματα ὑμῶν θυσίαν ζωσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ θεῷ, τήν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν, καί μή συσχηματίζεσθαι τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλά μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοός

ὕμῶν, εἰς τό δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τό θέλημα τοῦ θεοῦ, τό ἀγαθόν καί εὐάρεστον καί τέλειον», (Ρωμ. 12, 1-2).

Τό παράγγελμα τοῦτο τοῦ Παύλου, δηλονότι, «μή συσχηματίζεσθε ἀδελφοί μου, τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλά μεταμορφοῦσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοός ὑμῶν» (Ρωμ. 12, 2) ἀπευθύνει πρὸς πάντας ἡμᾶς ὁ ὁσιος Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης, ὁ παρρησίαν ἔχων πρὸς τόν θεόν μετά πάντων τῶν ἀγίων καί δὴ τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας. Ἀπευθύνει δέ τό Παύλειον τοῦτο πρᾶγμα εἰς ἡμᾶς ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ ὁσιος Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης, «ἵνα τό δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως πολυτιμότερον χρυσίου τοῦ ἀπολλυμένου διά πυρός δέ δοκιμαζομένου εὐρεθῇ εἰς ἔπαινον καί τιμὴν καί δόξαν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ»,

(Α΄ Πέτρ. 1, 70), Ἀμήν, Ἐτη πολλά».

Διαρκούσης τῆς ἀγρυπνίας ὁ Μακαριώτατος ἀνέπεμψε ἱκετήριον δέησιν ὑπὲρ διασώσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι καί δὴ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ πυροπλήκτων συνανθρώπων ἡμῶν.

Μετά τήν ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας ἠκολούθησε μοναστηριακὴ τράπεζα.

**Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας**